

MÉS SOBRE LA LLENGUA

A hores d'ara tothom és tècnic pel que fa a la llengua: Mestres, psicòlegs, periodistes, professors, polítics, mestresses i àdhuc castellans, és a dir, un ventall social massa ample. Tots volem tenir raó: si la llei d'ús és constitucional o no, quan i com s'ha d'ensenyar a l'escola, si és català o valencià, etc. Tothom volem arreglar-ho, per la qual cosa la catervola està servida.

Anys enrera el cantant italià *Adriano Celentano* arran d'una discussió amb un admirador de la seva esposa (*Claudia Mori*) que volia excedir-se, després d'engegar-li un cop de puny li digué: "La mia donna e mia e non si toca".

Això mateix és el que deuriem dir de la nostra llengua: "La nostra llengua és nostra i no s'hi toca".

Si de la pura interpretació de la Constitució s'arriba a la conclusió que la llei d'ús no és constitucional, llavors caldrà modifi-

car la Constitució abans que una llengua tan vella i bella com la nostra. D'altra banda la Constitució mai ha de frenar el desenvolupament d'una llengua.

Amb l'arribada de la democràcia, el vell tronc de la llengua va treure renous a dojo, alguns van brollar amb molta força, i a hores d'ara tenen un vigor excel·lent, altres van xuclar menys sava i han romàs més esquistats, d'altres ara mateix treuen les gemmes. Però, uns i altres no poden ser tallats pel fet constitucional. Prou anihilats van estar pel règim franquista i per d'altres períodes de repressió que malauradament, han sovintejat en el decurs de la nostra història. Ja se sap, si a un arbre li tallen continuament els renous, orb de tanys, acabarà assecant-se i això de cap manera es pot permetre.

La denominació català valencià per a una mateixa llengua no ens la poden resoldre les persones que res els importa la llengua, ans bé els capfica, els produeix coïssor, perdre el seu càrrec.

Ho hem de tenir molt clar. De

llengua no hi més que una, que, sortosament o per dissort, s'anomena català, i deixa mateixa llengua en fem ús una gran família de germans: Andorrans, valencians, catalans, mallorquins, rossellonesos, algueresos, menorquins i eivissencs, siga la que siga la nostra situació política i onsevulla que ens trobem.

El valencià que senti rebuig pel català, que s'ho pense, que s'endins al més pregon del seu ser, que es plantetge com ha adquirit aquest sentiment, i si té algun tràngol mental que el foragite. No ens podem fiar ni deixar-nos guiar per alguns polítics, ni per aquells científics en matèria lingüística que d'ençà que formen part del partit polític X, aquest se'ls xucla, els corrons de llur màquina els xafen, la ment se'ls queda enterbolida, i la boira, de mica en mica, els envaeix el seny.

El dimoni que pot destruir la nostra llengua, de vegades, roman a l'aguait dins de nosaltres, si és així, matem-lo, la llengua ens ho agrairà. Són aquestes, petites reflexions que caldrà te-

nir en compte.

La tasca de vigilar, cuidar i bressolar la nostra llengua catalana pertany als lingüistes i escriptors de prestigi de les Universitats dels nostres Països, però, allunyats de la política i sense cap tipus d'influències que puguen distorsionar llurs papors. Esperem que arribe el dia, no massa llunyà, que entre tots puguen crear una Acadèmia de la Llengua Catalana. Aquest seria el lloc adient per tractar la llengua.

Si cadascú va pel seu costat, li farem un servei molt flac a la llengua que ens llegaron els nostres avantpassats.

Hem de veure que la divisió, la confusió, l'odi és tot just el que volen els enemics de la llengua, tal volta, per a dir-nos: "Com que no sou capaços d'aclarir-vos ací teniu un altre cop el castellà".

Per totes aquestes coses que han passat, passen i passaran hem de dir quan faça falta: "LA NOSTRA LLENGUA ÉS NOSTRA I NO S'HI TOCA".

B. BARBERÀ (Març, 94)

Per què no?

En un número passat vaig intentar comunicar-me amb vosaltres, expressant-vos les meues idees i sentiments. La veritat és que ho vaig fer amb por, sense saber ben bé com sortiria tot i intentant deixar les meues idees clares, però alhora amb por. Amb por d'utilitzar el terme català. Semblava com una paraula prohibida, però realment la nostra llengua, allò que fem per a comunicar-nos, estudiar i treballar té un nom i no ens ha de resultar difícil pronunciar-lo, és senzillament el català. Una llengua que ens uneix i identifica com a poble. Una llengua diferent a la de l'Estat, la qual sempre se'ns ha volgut imposar.

Hi ha hagut moments històrics en què dir català era una de les pitjors coses que es podia fer, i parlar-

lo era encara més greu. Malgrat tot, sempre hi ha hagut persones disposades a donar-ho tot per la seva llengua, el català, i han lluitat i les han fetes sofrir molt, però per damunt de tot es troba l'amor a les nostres arrels culturals i la llengua catalana (amb tots els dialectes que la formen). Molts i variats noms rebia i encara rep el català en diferents regions, com valencià a València, balear a les illes, etc., que només han intentat, des d'una visió feixista, trencar la unitat que hi ha entre els països catalans i que es reforça amb la llengua i llurs dialectes. Ara que sembla que aquestos atacs feixistes no són tan forts, hem de fer tot el possible per viure en la nostra llengua, en català.

Jo me n'he adonat de què

aquesta por no tenia justificació i lluito tot el que puc pel català, en tots els àmbits d'ús. Ara sembla que tot està millor, que no hi ha repressió social i que hi ha llibertat per al català; però no tenim prou amb això, hem d'opinar i mostrar el nostre esperit crític (si és que hi ha persones que el tenen, perquè això s'hauria de veure). Ara, deia, sembla tot tan bonic i perfecte!, però també hi ha repressió, tal volta pitjor que abans, perquè ara la disfressen i empresonen la vida de les persones que lluiten pel que és seu, com el català i llur cultura.

Aquesta repressió és una realitat. Ja fa uns anys que sense cap motiu legal van tancar una noia, la avan empresonar i li van robar la llibertat. Aquesta noia, Núria Cadenas, de qui s'han dit moltes menti-

des, mai ha deixat que cap feixista li digués el que havia de fer, perquè, malgrat la presó i els intents de què abandonara el català no ha parat mai de defensar-lo.

Injustícies com aquesta, i com la d'empresonar totes aquelles persones que no volen agafar un arma i no es volen sotmetre als desitjos i ordres d'un reduït grup de militars, ens mostren la necessitat de lluitar pel que és nostre, la llibertat i igualtat entre les persones.

Ningú ha de manar-nos tot el que hem de fer amb la nostra consciència i amb el nostre cos, ni ha de tindre cap poder sobre nosaltres, perquè totes i tots som persones, amb diferències i trets que ens caracteritzen, però persones, amb tot el que significa aquesta paraula.

Per: Cèlia Puchol